

soud exekuční, ani není dost určité vymezeno pro zákaz poddlužníku, co nesmí dlužníku piniti. Proto nevyhovuje exekuční návrh předpisům § 54 čis. 3 ex. ř. a bylo jej zamítnouti.

Čís. 11192.

Ručení za škodu z provozu silostrojů (zákon ze dne 9. srpna 1908, čis. 162 ř. zák.).

Škodou z provozu automobilu jest i postříkání olejem, unikajícím za jízdy ze strojové součástky otvorem v podlaze automobilu.

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1931, R I 865/31.)

Žalobci byly za jízdy automobilem žalovaného potřísněny a poškozeny šaty tekutinou unikající z rychlostní skříně auta. Žalobu o náhradu škody procesní soud první stolice zamítl. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by ji, vyčkaje pravomoci, znovu projednal a rozhodl. **Důvody:** Prvý soud vzal za prokázáno, že žalobce za jízdy autobusem byl několikrát u žalovaného řidiče a aspoň jednou byl jím zavolán, by mu ukázal cestu; dále vzal za prokázáno, že z podlahy u řidiče skutečně něco stříkalo, při zabrzdění hodně, že žalobce byl na šatech postříkán, že při pátrání po příčině postříkání shledána byla na plošině přesně podle dveří díra v podlaze a že setrvačnick pod dírou se otáčející skutečně nahoru stříkal. Dospěl však k závěru, že žalovaný jako řidič vozidla nemůže býti činěn zodpovědným za škodu, jež vznikla z vady stroje, za niž řidič nemůže a není proto v souzeném případě zvláštní ručení řidiče podle § 1 automobilového zákona z r. 1908/162. Názor ten však není správný. Podle § 1 cit. zák. ručí řidič a vlastník silostroje za náhradu škody z provozování vozidla. V souzeném případě má soud za zjištěno na základě svědeckých výpovědí, že žalobce za jízdy autobusem, tedy v době provozu, byl postříkán olejem unikajícím ze strojové součástky otvorem v podlaze autobusu. Poukaz prvního soudce k tomu, že ručení řidiče v souzeném případě není, ježto škoda nastala z vady stroje, za niž řidič neručí, neodpovídá výsledkům provedených důkazů, ježto nebylo ani tvrzeno, ani prokázáno, že škoda vznikla z vady stroje, vyplývá však z výpovědí svědeckých, že žalovaný šofér byl upozorňován za jízdy na to, že ze spodku autobusu něco stříká, však prohlásil, že to nic není, že se to vyčistí benzinem, byl tedy na okolnost tu upozorňován, přes to však neučinil potřebná opatření, následkem čehož došlo ke škodě, za kterouž jest zodpovědným.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Ze zákona o ručení za škodu z provozování automobilů čis. 162/1908 ř. zák. nelze dovoditi, že řidič automobilu ručí jen za škodu, jež vznikla tím, že neovládal stroj. Podle § 1 ručí vlastník a řidič za škodu, jež byla způsobena provozem automobilu. To znamená, že ručí za každou škodu, jež jest v příčinné souvislosti s provozem tak, že by nebyla nastala, kdyby nebylo provozu. Provozem jest rozuměti v podstatě pohyb vo-

zidla, způsobený strojní silou. Nižší soudy zjistily, že žalobce byl při jízdě postříkán olejem, unikajícím ze strojové součástky otvorem v podlaze automobilu. O příčinné souvislosti škody s provozem automobilu nemůže tedy býti pochybnosti. Proto nezáleží na tom, zda žalovaný zavinil, že olej stříkal z rychlostní skříně a že v podlaze byl otvor, jímž olej stříkal dovnitř vozu, ani na tom, zda žalovaný přikryl díru hadrem, jakmile se na závadu přišlo. Podle § 2 zák. aut. byl by prost ručení, kdyby byl prokázal některý z vyvíňovacích důvodů tam uvedených. O to se však žalovaný ani nepokusil. Poněvadž žalobce byl automobilem dopravován, ručí mu žalovaný podle §§ 1 a 2 zák. aut. jen, když se doprava stala za úplatu nebo při živnostenském provozování dopravy (§ 4 aut. zák.). Tuto skutečnost jest tedy zjistiti. Teprve, kdyby nebyla zjištěna, bylo by uvažovati o ručení žalovaného podle předpisů občanského zák.

Čís. 11193.

Soud, jenž zahájil opatrovnické řízení, zůstal příslušným opatrovnickým soudem, i když se později změnila okolnosti, jež byly při zahájení řízení rozhodné pro určení příslušnosti.

Předpis § 44 j. n. byl zachován v platnosti § 4 zákona ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1931, R I 894/31.)

Okresní soud v Hostouni vyhověl návrhu manželského otce, by mu bylo vydáno dítě. Rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud k dovolacímu rekursu otce zrušil usnesení obou nižších soudů a vrátil spisy soudu první stolice s příkazem, by je postoupil příslušnému okresnímu soudu v Tachově k dalšímu jednání.

Důvody:

Nejvyšší soud, zkoumajе podle §§ 41 třetí odstavec a 44 j. n. z úřadu především otázku příslušnosti soudní, seznal, že okresní soud v Tachově jako opatrovnický soud nezletilé Pavly B-ové schválil smír o výživě a výchově této nezletilé, který ujednali její rodiče při dobrovolném rozvodu podle protokolu ze dne 18. června 1924, již usnesením ze dne 18. června 1924, vydaným podle formuláře čís. 149, v němž jest i schvalovací doložka opatrovnického soudu. Připojil-li později okresní soud v Tachově na příkaz rekursního soudu ze dne 21. února 1931 ještě do spisů schvalovací doložku ze dne 20. března 1931, opakoval tím jen to, co již dříve učinil a co nebylo rekursnímu soudu na první pohled ze spisů zřejmé. Z toho plyne, že okresní soud v Tachově zahájil řádně opatrovnické řízení ve příčině nezletilé Pavly B-ové již v roce 1924 a že zůstal podle § 29 j. n. příslušným opatrovnickým soudem, i když se později změnila okolnosti, jež byly při zahájení řízení rozhodné pro určení příslušnosti (viz k tomu výnos ministerstva spravedlnosti ze dne